

EBEDİ DÜĞÜNDE SÖYLENECEK ŞİİRLERİMİZİN HATRINA...

İnsandı o...

Aktı su misali, yıkamak için zamanına dadanan günah yüklü gemileri.

Onu kâh yüce bir kervanın peşinde sekerken görürdünüz-ki bu sekiş o ruhta, özgürlüğün en tatlı esaretiydi- kâh bir haritada deniz görüp de boğulurken.

Ve öylesine aşikar bir pırıltı gibi düştü ki, suların durgunluğunu bile huysuzlandırırıldı.Suların durgunluğu,mirasa duyulan yabancılık,fezadan düştüğümüz küfür çukuru ve bunca duyulamayısta duyurmak cehti içinde inanmışlık mes'elesi.

Mes'eleler mes'eleler ve mes'eleler...

Asırlık davaları öz bünye ve idrâkinde şümullendirme mes'elesi.Bir gece uyuyup,sabah aydınlığında tecelli eden bir nimet değildir bu.Usul usul akan suyun başını taştan taş vurup da kanatması gibi iman pırıltısı sönmüş damarlarını.Ve küfrün kızıllığını boğma kudretine malik,kanın kırmızılığı,gözyaşının renksiz kalışı,yahut renk cümbüşünün gelip mesken tutması dudaklarını.

Ben üstadı, kaldırım taşlarına uzanmış,boğulan nefes ve cinnet yüklü fikir çilesini boşluğa bağırırken görürüm,her mısrasında.

Sanki bir güvercinin neden uçtuğunu ondan başka merak eden olmamıştı.Bir derviş neden koklamak zorundaydı dağ başlarının yorgunluğunu günbatımında.Heybesi bu denli ağır ve vebal yüklü olmak zorunda mıydı mesela?Belki de bütün yük,savunduğu ideallerin ulvî ve kudretli oluşundandı,kim bilir?

Necip Fazıl da muhakkak bilmiş,tetkik etmiş,duymuş ve

duyurmuştu, bu davanın hor ve öksüz kaldığını öz yurdunda. Öz yurtta gariplik ve paryalık.

Ama bütün bu oluş çilesinde, ilkin yalnızlık ve "kaldırımlar çağı"nın efsunlu gürültüsü, sessiz ve تنها bağirtısı, çığlığı.

Kumar kâğıtlarında merhem arayan, kanayan yaralara.

Aramak, aramak ve daima ve mutlak bulamamak ıstırabı.

Mısralardaki zarafet, ahenk ve fikir yoğunluğunu "kaldırımlar çağı"nda aramaksa, hakikat hesabına bir beyhudelik arz etmesi sebebiyle, hakiki tetkik şuurunda hükümsüzdür. Necip Fazıla ebediyet ülkesinde mekân ve mesken tayin eden, ne şu, ne bu, ne de bilmem hangi ideolocya mes'elesi ve idrâki. Yalnız İslam, inanç, iman, aşk ve duyuş zenginliği. Fani lezzet güdüklüğünün, ebedi şuur nezaketine tebdili. Ve işte Necip Fazıl. Hakikat medeniyetini, sonsuz saadet ikliminde kuracak İslam davasının, inanmışlar çağında rastgelen garipliği.

"ve garip başladı İslam

garip kaldı garip

oysa imtihandır gariplik

bilemedi bunca insan, garip."-REMZİ KÖPÜKLÜ-

İnanmayanların kabalık ve hırçınlığında, inanmışlar çağının inanç ve ihtişamını yedirmek kelimelele. Ve üstad, ecdadından devşirdiği ulviyyeti, şiirlerine aksettirebilme kudretine vâsıl olabilmıştır.

Soytarı, müstehcen ve güdük şiir cemiyetlerine, edebiyat cephelelerine-şahsî yalnızlığını gözardı edip, imani kervan kalabalığında doğrulup-anladım işi; sanat ALLAH'ı aramakmış diyebilecek edebi deha ustalığı ve dil kıvraklığı. Peki bu yüce oluş rahmeti, nerden emzirmişti dizelerini hakikatin?

Ne Batı klasiklerinin, şurda burda, bilmem kaçınıcı

baskının, bilmem hangi köhnemiş tezgahında bulunabilir bu, ne de günaha ve küfre bulanmış azgın kalabalıkların, iman damarlarını boğum boğum etmiş yaygınlığında.

Hangi aşk, gürültüsüz ve sancısız olagelmiştir? Ve kaç inanmışlar kervanının katresi süzülüp de inmiştir 20. asır Anadolusuna. Yunus Emreler, Hacı Bayramlar, Mevlanalar...

Güzel, kır atlarına binip, ve bizi böyle bırakıp sahipsizliğin kıyısında. Bu alışıl gelmiş bir romanın, sararmış sayfalarında anlatılmadı ki İslam Gençliğine, bilsin ve duyabilsin.

Mesela, ezanın lisanına bu kadar yabancılaşmadık çağlar boyunca. Bunu hiçbir tarih kitabı yazmadı, ve tarih yazmadıklarıyla da bildirirdi bazen olacakları milletine. Camîler kıymetliydi evet. Sultanahmet, Süleymaniye ve bilmem hangi minarede, kıvrım kıvrım uzayan kulaklara. Bir müezzin sesiyle kaç günahı silebilirse o kadar biliyor ve yaşıyoruz ebediyet mes'elesini.

Evet camîleri ne de çok severdik. Ve bu sevgi öyle hudutsuzdu ki, öz elinden kilit vurulabilirdi kapısına evvela(!)

Necip Fazıl işte bu davanın savaşını vermiştir. Sözde çağdaş bir gençliğin, öz mayasında katline cevaz veremezdi, mürekkebinin durgun sularında yüzen yelkenlisi.

Necip Fazıl, kelimelere bu denli hükmetmişken, sözcüklerin gücünde portresini çizmek de mes'ele oluyor kalemimde. Ama hazan rüzgârlarıyla savrulmuş yaprakların dahi bir diyeceği vardır. Söylemenin zarafeti terzi işçiliğinden geçmeli. Alınacak dersler var kardeşlerim! Bilmem kaç mesafelik iman yüksekliğinden, bilmem kaç mesafelik küfür çukuruna seyahat eden ülkem.

Üstad kim bilir, sırf kurtuluş İslamdadır diyebilmek için de yaşamış olabilir demir parmaklıkların arka mahallelerinde.

Bugün Anadolu toprağının şahsında, İslam ümmetinin

hüzün,gözyaşı,kan ve feryat nağmeleri sancılı bir iğne ucu gibi deşer kulaklarımın kıvrımlarını.Ve biz 21.asrın tam da emekleyen bebek suretinde aşikar olduğu şu günlerde "kaldırımlar çağı"nı soluyoruz kirpiklerimizde.Kül rengine boyanmış kara göklerin bulutlarla kapanık olduğunu duyuyoruz.Yarın elbet bizim,elbet bizimdir diyen mısralar da olmasa diyorum.Ah!0 mısraların hürmetine Kudüs hâlâ ve Filistinli yetimin okşanılmışlık kokan saçları,hâlâ bize zimmetlidir.Ve hâlâ bir vebal gibi taşınır ordan oraya boynumuzda.Bu kuşatılmışlıktan feragat edilemez.İslam Gençliği şuurundadır.Her uzvundan sahiplendiği çocuk yüzlerinin masumiyeti akar secdelere.Ve İslam Gençliği ki,ilmik ilmik dokunmuştur Necip Fazılın edebiyat ve hakikat tabelalı tezgahında.

Ve Necip Fazıl,dokunaklı ruhların odunda nakış nakış işlenmiştir.Marifet bir eteğe yapışmaktaymış.Tam otuz yıl saatini işletip,mertebeler mertebesine mesafeli kalan,gökyüzünden habersiz uçurtma uçuran Necip Fazıl,ona yakan gözlerle bakan ustasının elinde,zamanın ve mekânın,günah bulaşığı kalp atışlarından,nabız hareketlerinden soyutlanmıştır.İslam ilaçtır,arama istidadıyla tezyin edilmiş gönüllerin,bulamama ıstırabıyla tutuşmuş kıpırtılarına.Ve Allah dostları,bu yolun nur mürekkebiyle yazılmış reçeteleri,rastgelinmeyen çağlar boyunca ecza dolaplarında.20. asırdayız.Kızgın yaz sıcağında bir makyajın akması gibi yanak istikametinde,eriyor iman gençliğinin ruh mahzenlerine çalınmış hakikat mayası.Necip Fazıl,çıkıp önümüze,durun kardeşler,kardeşlerim diyecektir,bu sokak çıkmaz sokak.Ve iman gençliğinin çıkmazlığından başka çıkışı olmayan,bürokrat,sözde aydın,iktidar kodamanları,uyanış sayhasının yer ve gök vicdanında rota çizmesinden ürkmüşlerdir.Kimdi?Hazır tam da silmek üzereyken hakikat nurunun kalıntılarını.Kimdi?Hak ve hakikat hesabında istikamet çizen ümmete.Kalem değil kalemşör,faniye değil ebedi olana tenezzül.Ve demir parmaklık,o devirde,öz evladını yurdumun,sindir ve yok et vasıtasıydı.Namaz,dua,tevhid,Allah diyen adama sadece hapsin

karanlığı layık görülürdü ve işte Necip Fazıl, bu liyakat mes'elesinin en ulvi mertebesinden seslenmiştir halkına. Esaret, özgürlük, iniş, çıkış, düzler ve yokuşlar. Ve dudaklarının kırmızılığını grinin bütün vahşi tonlarında kaybeden nesil. Emanet ve miras idrâkinden mahrum kalmışlığın faturasıdır bu kesilen dudaklarda. Özünü ve yükseliş, cihan hakimiyeti mefkuresinin unutulmasıdır çekildiğimiz her duada hesaba. Hatırlanmaya layık şeylerin, millet nezdinde unutulmuşluğunun, öz bünyede açtığı, mayhoş ve ekşimsi örgüsüyle yaralarımızın, yazgımızın ve duymak zorunda olup da dinlemek istemeyişimizin yükü, vebali ağır olmuştur. Gözyaşı; bir gözün çizebileceği en kurşuni renk cümbüşüdür. Kan ve hüznün kurşunun ağırlığında, ta kendisi. Bir mısra daha düşse sanki üstadın dilinden, sanki bir mısra daha. Merhem olacak tuz basılmış yaraların kana susamışlığına. Necip Fazıl budur. Minareler imparatorluğunda Ayasofya Davasıdır o. Pörsümüş, tozlu devlet ve yönetim düzenlerinin, kan emici ve içten kemirici soysuz sistemin topyekün ve tüm benliğiyle karşısında alınan tavrın güzelliği. Cennet bahçelerinin peygamberler şehrinde açan bütün renkte ve kokuda hapseden insanlığımızı. Bir düzenin hayalidir damlayan her şiirde. Sabah masum birinin öldüğünü duyarsanız, akşam günbatımında, meydanda, darağacının kuruluşuna şahitlik edeceğiniz düzen. Necip Fazıl budur, bunun savaşını vermiştir. Ve ben şimdi, akıp giden önümden, ve kuşatan afakımın uçurumlarını. Nurdan heykellerin sönük bir pırıltısı olmanın iftihar yüklü heybesini omzumda, inancını yüreğimde, vebalini boynumda, ilahi bir emri muhafaza eder hassasiyetle taşıyorum. Ben diyorum, o deniz fenerinin ışığından beslenmiş, erimeye yüz tutmuş mumların, odada titreyen alev in acziyetinde olmaktan daha fazlası değilim. Ve ben İstanbulum, eritip ruhumu, kalıpta donduran, can ve sevgili. Ve ben Kudüs, Filistin, ümmet şövalyesi. Üstad mürekkebinden her "çile"de katre devşiren lisanına. Ben Ayasofyayım ve üstad Ayasofya. Gönül kapımıza kilit vurulabilir. Kalemimize mühür ve pıranga. Ama bütün bu olamayış halinde bile, olmuşların oldurganlığında pişmek ve yanmak savaşı. Ayasofya gibi asi bakışlı ve mağrur. Ve caka satan göğe minarelerimiz. Biz Fatihiz

ve biz Sultan Hamid.Öz lisanında okunan ezanın zarafetiyiz.Secdeler ve yarılması göklerin iki şak orta yerinden.Seccadede yaşanır devrim,kimsecikler okşamazsa madem.Ve biz ki nihayet,ebedi düğünde söylenecek şiirlerimizin hatrına,gericiyiz."Yolun Haktır,devam." dercesine ihtiva eden mavinin bütün tonlarını.Ve biz ki her namazda,soyunan ümmet şövalyeliğine.

Sonsuzluk kervanı,

*peşinizde tek ayağından mahrum kalmışların inanmışlığında biz,
o kutlu güne değin yaftalanışlarımızın gölgesinde sekeceğiz.*

REMZİ KÖPÜKLÜ